

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Hänt sen sist...

Vi närmar oss årsmötet och det kan vara dags att summera verksamheten under föreningens 15:de år. Då detta skrivs har föreningen 115 personliga medlemmar och 11 organisationer. Medlemsantalet har länge varit tämligen konstant, men under år 2000 och 2001 har 15 personer och en förening anslutit sig.

Vårt program har varit det traditionella: Idrottscaféer, sommarutflykt och publicering av tre nummer av vårt medlemsblad. Däremot har vi inte gjort några bandade intervjuer med äldre idrottare men kommer att ta upp den verksamheten igen, då vi beslutat anskaffa en bättre bandspelare.

På våra idrottscaféer har vi haft intressanta program som uppskattats av de medlemmar som vågat sig ut på kvällstid, men vi hade hoppats få se fler medlemmar på våra träffar. Vår reklam i "Minnena" och notiser i UNT tycks inte ha nått medlemmarna. Eller har konkurrensen varit för stor med den levande idrotten? Den har ju varit ovanligt livlig både i verkligheten och på TV? Under hösten nöjde vi oss med endast en träff och den behandlade friidrotten ur en speciell ekonomisk synvinkel.

Den 26 oktober berättade Hans-Göran Lenke om det lyckade Friidrotts-SM som ägt rum på Studenternas IP i Uppsala. Som inledning fick vi se en kort videofilm om de bästa prestationerna under tävlingarna, något som ökade aptiten på den intressanta och nyttiga lektion som vi sen fick om hur man planerar och genomför en stortävling. Särskild belysning lades på den välskötta ekonomin, som gav ett ansevärt överskott. Tävlingen blev både arrangörsmässigt och resultatmässigt en stor succés. Vädret var underbart och publiken rekordstor.

Låt oss nu se framåt

Flera medlemmar har hört av sig med önskemål och förslag att tas upp till diskussion på årsmötet. En viktig fråga, som man önskar belyst, tycks vara Riksidrottsmuseets framtid och samordningsformer för idrottshistoriska föreningar och museer ute i landet. Riksidrottsmuseet har under de senaste åren svarat för kontaktverksamheten mellan de olika idrottshistoriska organen. Den ledande kraften har varit museets chef Karl Örsan. Riksidrottsstyrelsen har emellertid nu entledigat museets styrelse och hänskjutit frågan till Riksidrottsmötet i Gävle i maj. Se brev av den 7/2 från Örsan till de idrottshistoriska organen.

Vid vårt årsmöte kommer dessa frågor att diskuteras (se kallelsen). RS-ledamoten Annemarie Sandqvist från Uppsala har tackat ja till en inbjudan att delta i mötet vilket gläder oss mycket. Vi är mycket intresserade av att få höra hennes och RS syn på Riksidrottsmuseet och idrottens historia. Efter mötet kommer olympiske silvermedaljören Torsten Lindqvist att berätta om modern femkamp.

Ett mycket trevligt förslag till utflyktsprogram för sommaren har kommit från Göte Persson i Norrtälje. Förslaget – **en heldagsutflykt till Åland** i samarbete med idrottsrörelsen där – kommer att presenteras på årsmötet.

Styrelsen är positiv till förslaget.

***

Lars Wass har tipsat oss om skåningen Åke Jönssons nyutkomna bok om **Nordiska Spelen** (1901-1926), föregångare till de Olympiska vinterspelen som började först 1924. Han håller också föredrag om ämnet och lär inte vara ovillig att besöka föreningar.

***

"Gröna Boken", som ju är en medlemsförmån, har kommit och kan lämpligen hämtas på årsmötet av dem som betalt årsavgiften (och det har de flesta nu gjort!). Det går också att hämta den hos Hans-Magnus Gauffin eller mig. Ring innan Du kommer!

***

Nya medlemmar sedan sist är

Maj-Britt Alstermark, Västerkulla, 263 94 Hallstavik
Karl G. Fredriksson, Drottninggatan 14, 753 10 Uppsala
Nils af Geijerstam, Kantarellvägen 20, 756 45 Uppsala
Kerstin Högman, Sällinge, Bergsbrunna, 755 98 Uppsala
Erling Lövgren, Karby, 755 96 Uppsala
Per-Urban Svennbeck, Kornvägen 13, 757 52 Uppsala
Andreas Terent, Liljegatan 20 A, 752 34 Uppsala
John-Erik Thun, Murklevägen 16, 756 46 Uppsala

De hälsas alla hjärtligt välkomna!

Nya adresser har:

Gunnar Eriksson, Herrhagsvägen 302, 752 67 Uppsala
Halle Janemar, Götgatan 3, 753 15 Uppsala
Sigvard Sandberg, Svartbäcksgatan 66 B, 753 33 Uppsala och
Valle Westlund, Fyrislundsgatan 48, 754 46 Uppsala

Inga Löwdin

KOM MED I UIHF, UPPLANDS IDROTTSHISTORISKA FÖRENING!

Föreningen bildades 1986 och är öppen för alla.

Medlemsavgiften 2001 är 100 kr för enskild person, 125 kr för familj och 150 kr för organisationer.

Avgiften sätts in på föreningens postgiro 81 82 34 - 7 och ger dig bl.a. Svenska Idrottshistoriska Föreningens (SVIF:s) årsbok, UIHF:s medlemsblad som utkommer med tre nummer per år samt möjlighet att delta i föreningens sammankomster, resor m.m.

SVIF:s årsbok kan hämtas hos Inga eller Hans-Magnus eller vid en föreningssammansamling. Den som vill ha boken hemsänd per post skall betala ytterligare 20:-.

115 enskilda personer + 11 föreningar och andra organisationer är medlemmar i UIHF.

Upplands Idrottshistoriska Förening samarbetar med Upplands Idrottsförbund, andra idrottshistoriska föreningar, andra föreningar samt med SISU och Folkrörelsearkivet.

Till samtliga idrottshistoriska föreningar och museer

Det har förmodligen inte undgått alla idrottshistoriskt intresserade i landet att Sveriges Riksidrottsmuseums öde kommer att avgöras på RF-stämman i Gävle 1 maj 2001. Beslutet är föranlett av att Riksidrottsstyrelsen inte menar sig ha mandat att ta beslut om finansiering av ett rikstäckande idrottshistoriskt museum. Vi skall här inte gå vidare in på turerna i detta ämne utan konstaterar bara att framtiden är ovisst.

En av konsekvenserna av ovanstående är att personalen *förbereder* en avveckling av verksamheten. Det innebär bl a att vi inte längre kommer att kunna underhålla vår hemsida i önskvärd utsträckning. Det är också därför vi valt att inte förlänga de avtal som några av er har hos oss. Hur länge hemsidan kommer att vara öppen kan vi i dagsläget ej ge besked om.

Vi som tjänstgjort och fortfarande tjänstgör på Sveriges Riksidrottsmuseum tycker naturligtvis att det är sorgligt och beklagligt med den uppkomna situationen. I synnerhet då vi menar att det funnits och fortfarande finns ett stort behov av en rikstäckande idrottshistorisk institution.

Slutligen vill jag personligen tacka för att jag haft förmånen att få lära känna och samarbeta med många av er som driver idrottshistoriska föreningar och museer ute i landet. Min tjänst på Riksidrottsmuseet upphör den 28 februari. Därefter nås jag på Tekniska museet i Stockholm på telefon 08 - 450 56 00.

Men ett tag till finns jag och mina kollegor Amanda Creutzer och Eva Forsman kvar på Riksidrottsmuseet. Om ni undrar över något är det bara att slå en signal.

Med vänlig hälsning

Karl Örsan

Komplettering av rapport från Östersundskonferensen

Under hösten sände arrangörerna mycket förtjänstfullt ut både "Noteringar förda vid Idrottshistoriska konferensen i Östersund den 9-10 sep 2000" och "Protokoll fört vid den Idrottshistoriska konferensen den 9-10 sep 2000". Det första aktstycket visar vad som avhandlades, det senare vad som beslöts. Besluten rörde dels val av konferensort år 2002 och det blev Stockholms Idrottshistoriska förening som fick i uppdrag att anordna den Idrottshistoriska konferensen 2002, dels val av en grupp som inom ett år skickar ut på remiss ett förslag till struktur för det idrottshistoriska arbetet gällande samorganisation mellan föreningar, museer och sällskap. Valda i gruppen blev Karl Örsan (sammankallande), Gunnar Hagelin, Ulla Jansson, Carl Erik Jonsson och Birger Jönsson.

Enligt stadgarna ska Riksidrottsmuseet ligga i Stockholm, men lokaliseringen där är oklar. Riksidrottsstyrelsen har ansett att en planerad investeringskostnad på 20 miljoner kronor och årliga driftskostnader på ca 8 miljoner är för stora summer att ta beslut i RS om, varför man överför frågan till att bli ett ärende för stämman i juni 2001. RS har gett Walter Rönmark i uppdrag att utreda ärendet inför stämman.

Vi hoppas nu att Riksidrottsmuseet får en bra placering till en skälig kostnad, och att stämman inser dess stora värde och fattar ett positivt beslut i frågan.

Nils Wahlberg

De i artikeln nämnda handlingarna, "Noteringar..." och "Protokoll..." kommer att finnas tillgängliga vid UIHF:s årsmöte. /Jan

Den tidiga cykelsporten i Uppsala

Följande framställning kan ses som en fortsättning på min artikel i förra numret av Uppländska Idrottsminnen, som handlade om de första trevande åren för svensk cykelsport.

1880-talet har nämnts som ett genombrottsdecennium för idrottsgrenar i vårt land och av drygt 140 föreningar som tillkom 1881-1890 var c:a ett dussin cykelföreningar. I Uppsala kom det att dröja till 1890 innan en cykelklubb bildades. Enligt en notis i Tidningen Upsala (4/5 91) hölls ett konstituerande möte den första april 1890 för Upsala Hjulspport Förening (UHF). Det är ett välkänt faktum att idrottsföreningarna vid den här tiden bars upp av ett socialt elitskikt, vilket bekräftas av styrelsemedlemmarnas sociala status i den nya cykelklubben. Ordförande var Thorild Laurent, kamrer i Målarbanken, fil. kand. Nils Humle var sekreterare och jur. stud. Bernhard Wadström fungerade som övningsledare. De båda sistnämnda var medlemmar av Stockholms nation.

I den tryckta broschyr från 1892 som innehåller stadgarna, framgår att föreningens ändamål var att "utöfva och befrämja Hjulspport samt verka för en allt närmare spridning för denna gren av idrott". Inträdesavgiften var 1 kr och terminsavgiften 1.50 kr vilket tillsammans med startavgifter till tävlingarna, mellan 3 och 5 kr, kunde vara nog så betungande. Men den stora utgiftsposten var inköpet av en cykel som det gick att tävla på. Priset på de flesta förekommande märken var så högt som 300-400 kr (Tidning för Idrott Tfi 7,8,9/91). Med tanke på att genomsnittsinkomsten för lönearbetare var c:a 800 kr om året, är det lätt att konstatera att "velocipedporten" vid denna tid bara kunde utövas av ett fåtal välsituerade. Det är betecknande att antalet tävlande under 1890-talet bara uppgår till ett tjugotal, som helt dominerade resultatlistorna. Och det femtiotal medlemmar som UHF redovisade det första året tillhörde sannolikt stadens övre samhällsskikt.

I likhet med de flesta nybildade cykelklubbar vid den här tiden nöjde sig UHF med ett par utfärder det första året. Men redan året därpå deltog föreningen och dess få aktiva i inte mindre än fem tävlingar.

Föreningens allra första tävling ägde rum de 27 maj 1891. I referatet i Upsala Nya Tidning den 30 maj står att loppet ägde rum under gynnsamma förhållanden. Banan, som sträckte sig från Nöden till Vedyxa i Danmarks socken, hade en längd av 5.000 m, en vanlig tävlingssträcka vid den här tiden. Ännu så länge var tävlingarna öppna för både höghjulingar och s.k. säkerhetsmaskiner (d.v.s. låga cyklar med ungefär lika stora och kedjedrivna hjul). Tiderna för de bästa var enligt UNT "de kortaste som någon sin noterats på en half mils bana i Sverige". Det är värt att notera att segrartiden (för G. Melin) "på en hög velociped": 9.24 4/5, var 23 sek. bättre än den som tvåan hade på en "låg maskin". Förklaringen kan vara att de nya låga cyklarna med solida ringar var tyngre och mer svårtrampade än de lätta höghjulingarna.

Nästa tävling med deltagande av UHF:s cyklister ägde rum den 26 juli och är intressant ur flera synpunkter. Dels för att tävlingen fick stort utrymme i flera dagstidningar, vilket inte hänt tidigare, dels för att riksorganisationen, svenska Hjulförbundet (DHF), stod som arrangör för en ny tävlingsform, som man hämtat från England. På ett möte den 23 mars 1890 i Hälsingborg bestämde nämligen SHF:s styrelse att priser skulle utsättas för s.k. "rekordridter" på givna distanser inom loppet av 12 timmar. För guldmedalj gällde en sträcka på 200 km, för silver 180 och brons 160 km. Senare reviderades kraven för silver och brons till 170 resp. 150 km (Tfi 9,18/90). I den enda tävling om prestationsmedaljer som hölls 1890 (utanför Södertälje) erövrades en silver- och tre bronsmedaljer av stockholmscyklister (Tfi 21/90).

En fråga man måste ställa sig i sammanhanget, är hur det kunde komma sig att Hjulförbundet, som i sina stadgar hade utfärder och turistcykling som huvudsyfte, lanserade en tävlingsform

med "rekordridter" och prestationsmedaljer. En sannolik förklaring är inflytande från den unga tävlingsidrotten med dess ökade krav på prestation och resultat som vunnit insteg både internationellt och nationellt. När det gäller rekordbegreppet hade Tidning för Idrott redan 1884 börjat ge utrymme åt internationella rekordnoteringar i skridsko- och cykelsport. Tidskriften var dessutom från 1890 Hjulförbundets officiella organ (TfI 24/90). Den nya mentaliteten får i sin tur anses hänga samman med kraven på prestation och ökad produktivitet, viktiga begrepp i den kapitalistiska ekonomi som var i stark expansion alltsedan 1870-talet.

Som nämnts fick tävlingen den 26 juli stort utrymme i dagspressen, främst i Dagens Nyheter och UNT (27/7), vilka ägnade en hel spalt åt tävlingen. "Stor 12-timmarstävling på velociped" hade DN som huvudrubrik. Tävlingen sades vara "ypperligt ordnad" av Hjulförbundets ombud, tandläkare Edvin Friberg i Stockholm och med. kand. C. J. Tisell i Uppsala. I kriterierna för medaljtävlingarna ingick denna gång att nå 150 eller 170 km inom 12 timmar och att passera samma väg minst två och högst fyra gånger. Sträckan mellan Rotebro och Uppsala skulle alltså tillryggaläggas tre gånger, av dem som tävlade för silvermedalj fyra gånger.

På dåliga vägar och efter en natts ihärdigt regnande gick starten kl. 7 på morgonen den 26 juli, 19 åkare med front *mot* Uppsala, medan bara 2 startade *från* Uppsala. De senare "redo med bolsterringar" och måste därför fullgöra en extra mil innan de fick börja på den egentliga tävlingssträckan. Här behövs en förklaring till termen "bolsterringar". Det var en synonym beteckning på de s.k. cushionringarna, vilka till skillnad från de gamla solida var luftfyllda, dock gjutna i ett stycke och i avsaknad av yttre öppning. Cushionringarna ansågs medföra en lättare och mer vibrationsfri gång och Hjulförbundet hade därför beslutat göra ett tillägg på en mil på sträckorna för guld-, silver- och bronsmedalj. (TfI 19,20/90)

Det var de bättre tränade och mer tävlingsvana stockholmscyklisterna med bröderna Gideon och Rudolf Ericsson i spetsen som stod för de främsta prestationerna. Dessa två samt Birger Bruzelius och Knut Palmér från Stockholms Bicycleklubb klarade tiden för silvermedaljer, medan de övriga fick nöja sig med bronsmedaljer. DN slutar referatet med följande hurtfriska rader: "Med gårdagens aftontåg återkommo velocipedisterna till hufvudstaden, glada och jublande över det så lysande resultatet af dagens täflingar."

En beundransvärd "rekordridt" presterades dagen därpå av nämnde C. J. Tisell som ensam körde en sträcka på 180 km för silvermedalj. Färden gick först från Uppsala slott (startplatsen) till Flottsund fram och åter, sedan till Sollentuna kyrka. Efter en kort rast fortsatte Tisell till Kungsängen i Uppsala och sedan åter till målplatsen i Sollentuna. Den använda tiden av 9 tim. 22 min. (inkl. raster på 33 min.) var den bästa tid som en svensk cyklist dittills hade nått på distansen. En intressant uppgift i tidningsreferaten är den att Tisell tävlat på en ny cykel av det kända engelska märket Raleigh (se Stockholms Dagblad, DN och UNT 31/7 91). Det är mig veterligt första gången en märkesangivelse förekommer i ett tidningsreferat av en cykeltävling. Här kan också nämnas att Tisell, enligt en uppgift i Tidningen Upsala (2/4 91), även var försäljare av detta märke.

Hjulförbundets nästa stora medaljtävling med upsaliensiskt deltagande ägde rum den 30 augusti, även denna gång på vägen mellan Rotebro och Uppsala. Distanserna var 150, 170 och 200 km för resp. medaljer. Från Uppsala startade den här gången fem cyklister, två från Hjulsporföreningen och tre från den nybildade Upsala Velocipedklubb, UVK, (en av dessa var den blivande ledaren för Nymans verkstäder, Janne Nyman). Från Stockholm var inte mindre än 21 åkare anmälda och av dem var det bara fem som inte redan erövat silver- eller bronsmedalj.

Även enskilda cykelföreningar hade börjat införa systemet med prestationsmedaljer, dock på kortare sträckor som varierade mellan 2.500 och 20.000 meter. Den 6 september hade Hjulförbundets ombud, ovan nämnde C. J. Tisell, anordnat en tävling på sträckan 10.000 meter. Banan var enligt UNT (7/9 91) i utmärkt skick. Tre av de tävlande använde höghjulingar och fem använde låga "maskiner" därav en "bolsterremmad". Stipulationstiden för silvermedalj var 22.30 min. Två åkare underskred denna tid nämligen Gunnar Melin och Gösta Björkegren med tiderna 20.15 1/4 resp. 21.55 1/5. I den jämförelse som gjordes i tidningsreferatet med de tider, som stockholmscyklisterna hade vid en tävling (vid Skanstull), samma dag och på samma sträcka, hade Melin drygt 2 minuter bättre tid än SBK:s Rudolf Ericsson. Som orsak angavs den förnämliga banan i Uppsala, "en av de bästa kapplöpningsbanorna i Sverige".

Säsongens sista medaljtävling i Hjulförbundets regi försiggick på landsvägen mellan Morga och Pinan i Uppsala den 13 september 1891. Tävlingen fick i ett långt referat i Stockholms Dagblad (14/9) betyget "i sitt slag den största som vi i vårt land haft att anteckna". Ett annat exempel på det stora publika intresse som en cykeltävling ansågs ha, är den annons som Hjulförbundet lät införa den 12 september i UNT på tidningens första sida (tillika annons-sidan på 1890-talet).

Enligt Stockholms Dagblad begav sig med både "bantåg och ångbåt" ett stort antal från huvudstaden till Uppsala tävlingsdagens morgon. Här mottogs man av Hjulförbundets ombud, C. J. Tisell och Edvin Friberg, dagen till ära "klädda i frack och prydda med förbundets vackra märke och breda blågula gehäng". Och dessutom rörde sig... "en mängd marskalkar med samma tecken"... "likaledes omkring bland folkmassan vid stationen".

Som framgår av annonskopian nedan skulle man för att komma till tävlingsplatsen färdas med ångslupar till "Nontuna". Att det för 110 år sedan var förenat med strapatser att ta sig till en tävlingsplats framgår klart av tidningsreferaten. Enligt UNT hade "sportsmän" och intresserade samlats i "ständigt växande skaror" vid kajen intill Flustret, men många kom inte

iber.
1891.

Annonsprid:
10 öre pr finstilsrad.
Rebatter: 5 ggr 10 proc., 10 ggr 15 proc., 15 ggr 20 proc., 20 ggr och deröfver 25 proc.

Annonser mottagas:
Exp. V. Ågatan 22, fröken Helleströms Cigarrah., Drottningg. 1, handl. G. E. Malmlof, Sysslomang. 9, Petrus Eriksson, Vakaalag. 21, Lundägren & Andersson, Svartbäcksg. 29.

Svenskt Hjulförbunds

första velocipedkappridt

å vägen **Alsike-Flottsund-Nontuna**

eger rum

Söndagen den 13 Sept. 1891 kl. 1/2 1 o. m.

sala

Öppna Tisdagar och Åter från Upp-sar och Lördagar

Ångsluparne *Ekolin* och *Delfin* afgå till *Nontuna* alternerande hvarje 1/2 timme från kl. 11 f. m.

Biljetter å **1 kr.** till **Pris- och medaljutdelningen**, som förrättas på **Flustret** kl. 6 o. m., erhållas genom förbundsmedlemmar. Damer välkomna!

med båtarna, eftersom de förhyrda "ångsluparne" inte kunde rymma alla. Den vidare färden ut till tävlingsplatsen var "ej oblandat angenäm". I stället för att angöra vid "Nontuna" landsatte båtarna passagerarna vid Ultuna brygga. Därifrån följde en överfart i flatbottnade ekor till andra sidan ån, "hvilket icke var utan risk och säkerligen föreföll damerna en smula otrefligt". Därefter följde en besvärlig väg över en "tufäng" och slutligen hade man i solhettan att tillryggalägga en dammig landsvägssträcka på ett par tusen meter, innan man äntligen var framme vid soldattorpet i Morga.

Men väl framme "glömde man snart ditfärdens obehag för den tafla som vid målet upprullade sig". Här kan jag inte underlåta att återge den beskrivning i lyriska ordalag, som Dagbladets anonyme skribent hemföll åt:

Här såg man redan på afstånd en flaggdekoration i portalform, beteckna prisdomarnas plats. De brokiga dukarne fladdrade lifligt öfver den väl ett tusental räknande folkmassan, der sports af olika brancher och kostymer voro talrikt representerade, der damer och herrar stodo i täta leder längs vägen och der rundt omkring en mängd vagnar väntade på sitt herrskap. Åt alla håll bredde sig den gulnande slätten; på avstånd syntes Upsala slotts röda massa, och över det hela hvälvde sig en kornblå, strålande sensommarhimmel. Vädet var det härligaste man kunde önska och vägen ringlade sig vit, torr och hård fram mellan fälten.

På en flaggprydd tribun vid målet hade funktionärerna tagit plats. Som ledare och skiljedomare tjänstgjorde professor Fr. Holmgren; pris- och måldomare var bankkamrer Th. Laurent, starters hrr. O. Elfstrand, M. Rånlund och H. Hildebrand.

Tävlingen som startade vid 1-tiden innehöll tre lopp. Det första på 10.000 meter på "rak bana och med höga landsvägsmaskiner" hade bara tre startande. I det andra loppet på samma sträcka med sju startande användes "låga landsvägsmaskiner". Segrare i resp. avdelning blev Gustaf Melin, UHF, och Gideon Ericsson, SBK. Största intresset tilldrog sig det tredje loppet som gällde "Upsala damers pris". En vandringspokal skulle tillfalla den cyklist från klubbarna i Uppsala eller Stockholm, som på kortaste tid, ej överstigande 2 minuter, fullbordade ett tusenmeterslopp och som även segrade vid närmast följande tävling (på samma bana och inom samma tid). Även här tog Gideon Ericsson första priset med en använd tid av 1 min. 33 1/3 sek. och därmed en inteckning i vandringspriset.

De beskrivna cykeltävlingarna i Uppsala om prestationsmedaljer under säsongen 1891 kan anses vara en god illustration till att idrottslivet i Sverige under 1890-talet började få en annan gestaltning. Industrialiseringsprocessens omvandling av sociala värderingsmönster kom att påverka även fysiska kulturyttringar och idrotten ändrade nu karaktär från en oorganiserad motions- och lekinriktad form till en mer prestations- och rekordfokuserad tävlingsidrott.

Rolf Pålbrant

Idrottsantikvariatet – guldgruva för historieintresserade

Varje antikvariat med självvaktning har naturligtvis en liten avdelning eller i varje fall hylla med idrottslitteratur. Men det finns ett avgörande undantag och där är det precis tvärtom. Här dominerar idrottslitteraturen fullständigt, men det finns också en hylla med "lite annat". Det handlar naturligtvis om Idrottsantikvariatet – Nordens enda i sitt slag, enligt egen utsago. Antikvariatet är strategiskt beläget i Strömbergs bokförlags fastighet i Grimsta mellan Vällingby och Hässelby. Upplanningarna behöver således inte ens ge sig in i huvudstaden, om man vill göra besök på ort och ställe.

Antikvariatet startades i liten skala av Sivert Zacharoff i ett 20 m² stort rum 1988. Till idag har verksamheten successivt växt så att man nu fyller ut 200 m² med en kombination av utställningshall, butikslokal och lager.

Det är lika bra att säga det på en gång. Man skall ha rätt gott om tid, när man kommer hit. Det är utomordentligt lätt att snabbt förlora sig bort i idrottshistorien, när man plötsligt hittar bokryggar med titlar, som man bara sett i annonser och som man trots var helt omöjliga att någonsin komma i närheten av.

Här finns böcker från de mest skilda epoker, idrottsgrenar och länder. Här finns årsböcker och jubileumsskrifter, lexikon, biografier m.m. "Upplands Idrottsförbund 1912-62" kostade 5:- enligt baksidan, när den gavs ut just 1962. Nu betingar den ett pris av 100:-, en värdestegring som gott och väl kan mäta sig med Telia-aktierna.

John Möllersvärds "Verklighetsbilder från skog och mark" kostar däremot bara 50:-. Här finns förstås också "I vita spår" av Mora-Nisse och "Karusellen går" av Håsjö-Dahlqvist. Däremot föreföll inte "Sleven" Säfvenbergs memoarbok, "25 år i bandyburen" eller vad den nu heter, finnas på plats.

Vet man inte riktigt vad man skall leta efter, kan man köpa bibliografin "Svensk idrottslitteratur 1766-1950".

Och här finns mycket annat: tidningar, där naturligtvis Rekord-Magasinet och All Sport intar centrala platser, men också Idrottsbladet, Svensk Fotboll, Fart, Se, Kicker, Shoot och Match. Sortimentet begränsar sig således långt ifrån till bara Sverige.

En inbunden och relativt välhållen årgång med alla 12 numren av "UIF-aren" från 1924 är prismärkt till 150:-. Men då får man också chans att läsa om "Nockes gratisresa till Parisolympiaden" i nummer 9. Här finns också inbundna exemplar av tidningen Sportjournalen med Glokar Well som redaktör. Och här finns t.o.m. Husmodern.

Det finns också mycket annat: autografer, samlarbilder, vykort med idrottsanknytning, klubbnaålar, märken, och mycket annat av kuriosakaraktär för att inte tala om allt med olympiaanknytning – biljetter, program, affischer, pins, vimplar och förstås återigen böcker, böcker, böcker...

Stefan Persson, Idrottsantikariatet, med RavellisVM- tröja

Men Idrottsantikariatet är inget bibliotek eller ens bara en utställningshall. Det är en regelrätt marknad för inköp och försäljning av idrottslitteratur och vad övrigt som har anknytning till idrott.

Under de timmar som skrivaren av dessa rader flöt omkring i lokalerna dök det visserligen bara upp en kund, men telefonen ringde desto flitigare och höll butiksföreståndaren m.m. m.m. Stefan Persson intensivt sysselsatt. Vad som därutöver kom in av frågor, beställningar och besked över post, telefax och e-post är okänt.

För saker kommer in. Dagen före besöket fick man in Thomas Ravellis målvaktströja från den berömda Rumänienmatchen i USA-VM 1994.

- Vi har dock inte satt något pris på den än och tänker nog behålla den ett tag, förklarar Stefan.

Skrivarens försök att byta direkt mot sin bärandes skjorta och ge lite emellan gav således inget resultat. Han fick nöja sig med att peta med pekfinger på ena armen. Närmare än så kom han inte.

Man kan besöka Idrottsantikariatet på ort och ställe och bokstavligt talat känna lukten av idrottshistorien. Men man kan också besöka Idrottsantikariatets hemsida på Internet eller botanisera i dess egen katalog. Sedan en tid tillbaka föreligger nr 7 med utgivningsår 2000. Den är nästan lika intressant läsning som många av de presenterade boktitlarna.

Bernt Karlsson

Idrottsantikariatet, Box 181 (Grimstagatan 170), 162 11 Vällingby.
Tel: 08-739 09 71 Fax: 08-739 14 73 e-post: shop@idrottsantikariatet.se
Internet: <http://www.idrottsantikariatet.com>

EAI – 100 år, fortsättningen

Efter att i förra numret ha redogjort för de tjugo första åren av EAI:s historia kommer jag nu att mera ytligt berätta om namn och händelser de senaste åttio åren.

EDVIN WIDE

1920 kom Edvin Wide som skollärare till Tillinge socken utanför Enköping. Vid besök hos en frisör i Enköping frågade han vart han skulle vända sig när det gällde friidrott. Wide hade kommit till friidrottsledaren i EAI, Knut Taxén (distriktsmästare i höjdhopp i Uppland 1913, 1919, 1920 och 1921), som när han frågade "främlingen" vad han hette och gjort för resultat, trodde att killen i barberarstolen ljög! Han sade att han hette Wide och "bara gjort c:a 4,20 på 1500 meter". Taxén tänkte förstas på f.d. svenske rekordhållaren på 1.500 meter, Ernst Wide.

Nå, det skulle snabbt visa sig att "lantisen från Tillinge" inte var någon bluff. Innan året var över hade Edvin deltagit i OS i Antwerpen. Facit: Laglöpning 3.000 m, Sverige 3:a, 15:e tid, 3:e svensk, 9,08,0 och placerad på 1.500 meter, tid 4,06,0 min. Året därpå vann Edvin Upplands DM i såväl terräng som 800 och 1.500 meter. Men stugan blev för trång, 1922 tävlade han för IF Linnéa i Stockholm och blev småningom en internationell stjärna.

Vid OS i Paris 1924 blev han 2:a på 10.000 m och 3:a på 5.000 meter och vid OS i Amsterdam 1928 3:a på så väl 5.000 som 10.000 meter. Edvin Wide vann SM på såväl 1.500 meter som 5.000 meter. Han höll också svenska rekordet på 1.500 meter åren 1923-1934 (före Erik Ny) och på 5.000 meter åren 1923-1936 (före Henry Jonsson-Kälarne). Edvins bästa resultat på dessa distanser var 3.51,8 respektive 14.40,4 minuter.

HARRY SANDBERG

I mitten av 30-talet kom den förste landslagsmannen i friidrott från de egna leden fram, Harry Sandberg. Åren 1934, 35, 36 och 38 vann Harry inalles sju DM på 100, 200 och 400 meter. Bästa året var 1935, då han vann 400 meter i landskampen Holland-Sverige B i Groningen. Tiden, 50,0 sekunder stod sig som klubbrekord i EAI till 1965 (Håkan Öberg, 49,7), och som distriktsrekord i Uppland till 1951 (Gert Öqvist, 49,4).

THEDDE JENSEN

I en sådan här kavalkad kan naturligtvis inte Thedde Jensen utelämnas. Thedde, född 1907, hämtade inspiration från Edvin Wide 1920-1921. Första överraskningen kom han med redan 1926 då han 19 år gammal vann senior-DM på 1.500 meter! Tid: 4.11,0.

Under sin EAI-tid vann Thedde 1925-1942 hela 14 DM (ingen EAI-are har fler, Kurt Pettersson lika många), 4 SM-placeringar bland de fem bästa på 10.000 m, långa terräng-SM och maraton under åren 1939-1940. Bäst var silvret på 10.000 1939, som medförde B-landskamp mot Finland i Helsingfors.

Thedde lämnade Enköping 1943 och kom tillbaka som aktiv 1975 men bodde då i Uppsala. Varför kom han då tillbaka? Jo, han ville fira 50-årsjubileum i EAI-tröjan i Sleipners terräng på Skansen! Han gjorde där som 18-åring sin första nationella tävling.

Thedde blev Enköpings mest omskrivna idrottsman i mitten av 70-talet. Anledningen var förstas hans 10 guldmedaljer från veteran-VM, de första som representant för Uppsala Oldboysklubb, de sista som EAI-are 1975-1976.

I hela 45 år höll Thedde Upplandsrekordet i den på arena sällan löpta distansen 25.000 meter med tiden 1.26,29! Det stod sig ända tills Mats Thorell 1985 löpte på 1.22,33. Thedde satte alltså sitt rekord 1940!

MERA SEGA DISTRIKTSREKORD AV EAI-ARE

Utöver Harry Sandberg och Thedde Jensen har ytterligare några EAI-are innehaft Upplandsrekord i många år.

Vi kan börja med kulstötaren Gösta "Kopparn" Jansson, född 1904, som redan 1932 nådde 14,17 meter. Det rekordet stod sig i 31 år! Inte förrän 1963 nådde Hans Stenmo, född 1942, längre med sina 14,24 m. Alf Björkman, född 1941, höll distriktsrekordet på 3.000 m hinder med tiden 8.53,4 från 1962 till 1990, hela 28 år! Alf gjorde, efter EAI-tiden, 8.47,6 i IFK Lidingö 1965.

Håkan Öberg, den gudabenådade häcklöparen, föddes 1946. Redan som 19-åring, vid senior-SM i Västerås, var han oerhört nära att vinna såväl 110 som 400 m häck! Håkans "manuella" 14,5 på 110 m häck, som gav honom JSM-guld som 18-åring 1964, stod som Upplandsrekord i 28 år! Klubbkamraten Martin Kruse, född 1972, nådde med eltid 14,66 år 1992, vilket är betydligt bättre, (14,5 + 0,24 = 14,74).

Lennart Andersson, diskuskastare född 1953, höll Upplandsrekordet från 1972 med 54,46 meter tills UIF:s Niclas Uhlin 1998 nådde 54,64. I 26 år hade Lennart sitt namn i rullorna.

Per-Åke Tärnell, född 1960, har bara hållit Upplandsrekordet i stavhopp i 19 år. Men hans 5 meter jämnt från 1981 står sig fortfarande. Vi får väl se hur gammalt det blir. Går det "bra" försvinner det i sommar (2000) då det finns en lovande ungdom på väg upp mot fem meter nu.

GUNILLA ANDERSSON BÄSTA FRIIDROTTSTJEJ

Gunilla Andersson, född 1952, är EAI:s bästa friidrottstjej genom tider nå. Gunilla var mycket mångsidig, debuterade som 15-åring år 1967. Hon nådde detta år föga anmärkningsvärda 1,38 i höjdhopp och 67,6 på 400 meter. Men det skulle mycket raskt komma mera... Redan nästa år var det dags för nytt seniorrekord för Uppland i höjdhopp med 1,51 meter. Detta i en stil som inte fanns! Gunilla var nämligen före Dick Fosbury med "Floppstilen"! När hon blev uttagen till träningsläger var instruktörerna förtvivlade, hon skulle hopp dyk ansåg dom! Men inte. Gunilla fortsatte med sin hemvävda flopp, och den bar högt och långt, bl.a. till att åtta gånger höja Upplandsrekordet till nationellt gångbara 1,72 meter år 1972! Det räckte till en silvermedalj på senior-SM år 1971 och brons 1972. Distriktsrekordet var i hennes ägo i 20 år, från 1968 till 1988.

DM- och JDM-tecknen, utom- och inomhus, blev under karriären hela 51 stycken, 36 senior- och 15 junior-DM! Hon härjade i 5-kamp, 100 och 200 m häck samt höjd och längd inne och ute.

INTE BARA IDROTT...

En höst när Gunilla skulle börja på gymnasiet igen, frågade en kompis: "Har Du gjort nå't särskilt i sommar, Gunilla?" "Nää, jo förresten, jag tog organistexamen i somras..."

KENTH ÖHMAN DEN BÄSTE FRIIDROTTAREN

Av alla EAI:s friidrottare; sammanlagt har som tidigare nämnts hemförts 380 individuella senior-DM sedan 1912; är det ändå Kent Öhman, född 1950, som är den störste. Han är den ende EAI-are som deltagit i en OS-final. Tillsammans med Erik Carlgren, Anders Faager och Ulf Rönner blev det 7:e plats på 4x400 m vid OS i München 1972. Kenth löpte med flygande start 3:e sträckan på officiellt noterade tiden 45,3 sekunder. Synd att inte Kenth, (eller kanske tur för eftervärlden?) fick löpa något individuellt 400-meterslopp efter OS denna höst. Han visade mycket god form vid landskamper senare på året på 400 m häck och speciellt i stafett 4 x 400 meter. Mot Rumänien och Finland slog Kenth på sista sträckan Finlands "Svenskdödare" i stafett 4 x 400 meter, Kukkoaho, (Faager sprang inte sista sträckan den gången, hade blivit hånad av Kukkoaho året före). Kenth var utan tvekan god för c:a 46,0 sek. ur block då. Kukkoaho hade 1972 som bästa tid 45,49 (eltid) på sin 6:e plats i OS-

finalen, Nordiskt rekord då, och i skrivande stund Nordens näst bästa resultat. På tal om rekord, 4x400-rekordet, det svenska som Kenth är delaktig i från OS -72, 3,02,57 min., har inte något svenskt landslag varit i närheten av. Det har dock gått 28 år nu...

MALIN ERICSSON VANN USM I LÄNGDHOPP – TROTS BENBROTT!!!

EAI-friidrott har aldrig vunnit ett individuellt senior-SM-guld i friidrott, bara ett i 3-mannalag, terränglöpning 8000 meter i Kungsör 1962 genom Alf Björkman (2:a), Anders Källman (10:a) och Lars-Olof Rydh (10 med platssiffra 28). Södertälje hade också platssiffra 28, men Lars-Olof var placeringen före Södertäljes tredje man. Året efter ändrades reglerna till att gälla sammanlagd tid. Om så hade varit fallet 1962 hade vi inte vunnit...

Individuella senior-SM-silver har det till skrivande stund blivit åtta stycken! Det näst senaste var Kent Öhmans 400 meter häck 1972. Perioden 1962-1972 var makalöst bra, sex senior-SM-silver var ju helt onormalt för en så liten förening. Det första hade Thedde Jensen tagit redan 1939, men efter 1972 dröjde det hela 28 år till nästa gång. Nu i vinter (2000) kom det åttonde silvret, Malin Eriksson, född 1980, stavhopp inomhus damer i Bollnäs. Om Malin finns mycket att säga, här skall jag i koncentrerat format komma med en redogörelse:

Malin, som bor 12 km utanför Enköping, började som 7-åring med friidrott vid våra kommunmästerskap som vi arrangerar, en gång ute och en gång inne varje år, för åldrarna 6-12 år.

Fr.o.m. det år hon fyllde 11 år till det år hon fyllde 19 år vann hon 39 DM, först UDM, sedan JDM och senior-DM i friidrott. Vid ungdoms- och junior-SM blev det 1995-1999 totalt tjugotre (23) placeringar bland de sex bästa. Som grädd på moset kom de två USM-gulden i längdhopp, såväl inne som ute. Segerresultatet inomhus, 5,84 är Upplandsrekord för seniordamer. Utesegern i Ängelholm var minst sagt dramatisk ... Malin tog ledningen i andra hoppet, bröt benet i tredje!!! Fick efter avslutad operation på lasarettet reda på att hennes notering i andra hoppet hade räckt till ett USM-guld!

Efter denna svåra skada gick det inte bra att hoppa längd. Då sadlade hon om och satsade på stavhopp och gjorde snabbt otroliga framsteg. Som bäst 1998 2,60 meter, året därpå, 1999, vann hon Nordiska Juniorlandskampen flickor 19-20 år mellan Sverige-Finland-Norge-Danmark-Island, resultat 3,66 meter.

Hösten och vintern 1999-2000 hoppade hon stabilt och vid senior-SM kom så belöningen för hennes stora intresse och träningsflit: Tvåa på personligt rekord 3,69 i Bollnäs den 6 februari 2000. Hon är c:a en meter före Upplandstvåan i stavhopp för damer.

Vi får inte glömma bort, att hon hela sin ungdomstid haft dryga milen in till Enköping för träning. Nu sedan stavhoppet tagit överhanden sker den träningen vintertid i Säturahall söder om Stockholm! Mycket tid och tröttsamma resor går åt. Det gäller att ha valt rätt föräldrar ...

Kurt Pettersson

Från läktarplats

Annandag pingst 1940. Högmässan var avslutad och det var fritt fram bland annat för alla idrottsarrangörer. På Studenternas IP, där en ovanligt stor publik hade infunnit sig, stod IF Thor redo att dra igång årets "korta terräng", den på 4.000 m. Som banläggare hade man anlitat orienteringsveteranen "Gubben" Lennqvist, kristnad till Axel. "Gubben" Lennqvist ja, han var på sin tid en kändis, både som aktad idrottsledare och aktiv idrottsman. I den senare bemärkelsen ingick han i IF Thors segrande lag vid SM-budkavlen på skidor 1929.

Banan fick en sträckning från studenternas upp mot Sturemonumentet, vidare ner över Geijersdalen och Polacksbacken förbi dansbanan till en runda i skogsområdet intill Ulleråkers sjukhus. Vägen hem gick åter till studenternas via dansbanan-Geijersdalen-Sturemonumentet.

Vem skulle vinna tävlingen och bli svensk mästare då? Thors Lasse Nilsson hade nog de flesta förespråkarna, han hade hemfört ett antal meriterande terrängsegrar under de senaste åren. Ett varningens finger måste man dock sätta upp för ÖIS-aren Arne Andersson, en spurtstark herre som var på väg uppåt som banlöpare, etablerad i den svenska eliten, vilket han några år senare dokumenterade som världsrekordhållare på 1.500 m. Lasse Nilsson var å sin sida i dåtiden en av rikets bästa långdistanslöpare – han representerade Sverige i landskamper mot både Norge Och Finland. Vidare sprang han första sträckan i det Thor-lag som 1937 vann Dagbladsstafetten i Stockholm.

Innan tävlingen hade försports, att man från ÖIS-håll skulle samarbeta för att försvåra för Lasse Nilsson att komma i läge för "långa ryck", man skulle täppa till framkomstvägarna. Sannolikt skulle Lasse Nilsson i en slutstrid inte kunna svara mot ursinnigt spurtande Arne Andersson. "Den lömska taktiken" skulle kunna hålla, man hade inom föreningen några mycket bra löpare, som skulle kunna ställa till det för Lasse!

Men oj, vad man blev snuvade! Lasse Nilsson drog igång i närapå sprinterfart och var överlägset först ut genom grindarna och uppe vid Sturemonumentet var han – och Arne Andersson – långt före alla andra, bland dem Arnes klubbkamrater. Lasse och Arne hade tack vare Lasse skaffat sig öppet spår "to the bitter end".

Lasse drog på i hårt tempo och avståndet till huvudklungan tänjdes ut. Arne hängde på – visade inga tecken på "att ha blivit mör". Tvärtom, i den lättsprungna Polacksbackens medlut lade han några meter mellan sig och Lasse. Uppre vid Sturemonumentet var ordningen återställd, - Lasse var ifatt!

Nu skulle det avgöras – i den brantaste delen ner mot Studenternas. Lasse hade tillägnat sig en väl intränad, vägvinnande teknik i den här sortens terräng. Den tekniken utnyttjade han nu fullt ut. Arne, den urstarke banlöparen, kom helt till korta i detta, tekniskt sett, svåra avsnitt av terrängen.

Som förste man in på Studenternas kom följaktligen Lasse Nilsson, IF Thor, hela vägen in mot målnöret livligt applåderad och påhejad av en entusiastisk publik. Uppsala och Thor hade fått en svensk mästare på 4.000 m terränglöpning! På betryggande avstånd kom så Arne Andersson som silvermedaljör i mål. Även han fick ta emot publikens ovationer – han var trots allt en av landets stora och mest populära medeldistanslöpare.

Lagtävlingen vanns överlägset av Örgryte Idrottssällskap, ÖIS. Arrangörsklubben kunde glädja sig åt en tredjeplacering. I laget ingick, förutom Lasse Nilsson, ungdomarna Erik Jansson och Bertil Andersson. Den sistnämnde blev några år därefter UIF-are – då var han känd som Bertil Albertsson. Under en följd av år var han landets främste långdistansare, och den förste svensk som underskred 30 min på milen. Han vann sex svenska mästerskap och erövrade en olympisk bronsmedalj i London 1948, just på 10.000 m.

Arne P

Ett tack till Sigge Bergman

Sigge Bergman har avlidit, 95 år gammal, och många vackra och välförtjänta ord har skrivits om hans enastående arbete för svensk skidsport. Han har bl.a. hyllats för introduktionen av den alpina skidsporten i Sverige och för sina stora insatser inom den internationella skidsporten.

Jag vill komplettera med något om hans insatser för damlängdlöpningen, som levtt på sparlåga alltsedan de första officiella tävlingarna på 1910-talet. Utan Sigge skulle flickorna säkert ännu längre fått stå och stampa på samma fläck.

Efter krigsslutet 1945 började de aktiva skidflickorna ta sig ton och fick genast gehör hos Sigge, som hade förmågan att lyssna och att handla snabbt. Man ville ha fler sträckor, stafetter, juniortävlingar, utlandsutbyte, träningsläger för damer mm.

En kurs ordnades 1946 i Rämshyttan, där distriktens bästa skidflickor fick komma till tals och samtidigt instrueras av en av landets skickligaste tränare, Sigvard Nordlund.

Sigge förde samma år damlängdlöpningens talan på det första FIS-mötet efter kriget. Det gällde att få grenen internationellt erkänd och införd på VM och OS. Likaså ville han få grenen representerad i FIS Längdlöpningsskommitté och i Damkommittén. Men i FIS fanns starkt motstånd som leddes av Norge och Schweiz. På 1949 års kongress kom dock godkännandet och introduktionen på OS fick vi i Oslo 1952.

Fram till dess drev Sigge den internationella linjen hårt för längdflickornas del. Han lyckades också värva två inflytelserika kvinnor i FIS damkommitté för saken, Elsa Roth, Schweiz och Madame Desjardin, Frankrike.

Exempel på insatser för grenen var årliga träningsläger i Vålådalen, tävlingsutbyte med Finland, propagandaresa till Schweiz och Frankrike 1949, Elsa Roth som gäst vid Svenska Skidspele 1949, internationell kurs i Vålådalen 1950 och i Autrans, Frankrike, 1951. Under 50- och 60-talen deltog svenska damlag flitigt i längdtävlingar i Mellaneuropa. Jag vill påstå att detta bidrog till grenens konsolidering. Förtjänsten av detta vill jag tillskriva Sigge Bergman, som lyckades övertyga mer konservativa ledamöter i Skidförbundets styrelse att satsa på damlängdlöpningens internationalisering.

Själv har jag haft Siggas hjälp och stöd under mitt mångåriga engagemang inom skidsporten och för det är jag mycket tacksam.

Inga Löwdin

Månadens person februari 2000

Jan Lindroth – professor i idrottshistoria

Månadens person är tillika en av månadens jubilarer. Jan Lindroth föddes i Stockholm den 23 februari 1940. Uppväxten skedde i Stockholm och Sundsvall, där han gick i läroverket. Efter återkomst till Stockholm blev det sedan flytt igen. Släkten Lindroth består av idel akademiker, vilka alla studerat i Uppsala och så även Jan. Uppsalatiden ägnades främst åt studier i historia och 1967 avlade Jan Lindroth en licentiatexamen med "Idrotten i liggymnastisk och politisk belysning". Debatten kring den tidigare svenska idrottsrörelsen". Samma år började Lindroth sin långa bana på Riksarkivet. Han avancerade snabbt från amanuens till arkivarie och efter avlagd doktorsavhandling till 1:e arkivarie 1975. Disputationen skedde även den i Uppsala, 1974, med avhandlingen "Idrottens väg till folkrörelse. Studier i svensk idrottsrörelse till 1915".

Efter 25 år i Riksarkivets tjänst utnämndes Jan Lindroth till professor i historia, särskilt idrottshistoria, vid Stockholms universitet, där han nu inspirerar unga forskare att intressera sig för vår idrottshistoria.

Det idrottshistoriska intresset har alltid funnits och har förutom forskningen även lett till grundandet av Svenska idrottshistoriska föreningen till vilken Lindroth var en av initiativtagarna 1976. Sedan 1981 är han redaktör för dess årsskrift "Idrott, historia och samhälle", och 1987 valdes Jan Lindroth till föreningens ordförande. Han har även varit ledamot av Riksidrottsmuseets styrelse sedan 1989.

Både i yrke och fritid är Jan en bokmal, och när han inte läser facklitteratur hör Tolstoj till de absoluta favoriterna. Lindroth har dock inte bara ett spänstigt intellekt utan har även varit en aktiv idrottsman. I något yngre dagar var han en framstående bordtennisspelare. Dels på division två-nivå i IK VIG i Sundsvall, dels under studietiden i Uppsala där Lindroth blev Akademisk mästare i bordtennis inte mindre än fem gånger i rad. Därefter följde i Stockholm spel med Engelbrektspojarna, EP, med vilka han spelade i allsvenskan. Lindroth var tidigare även en hängiven löpare, och har åtskilliga Stockholmsmaror och Lidingölopp på sin meritlista. Tränade gjorde han bl a genom att springa till arbetet på Riksarkivet från hemmet i Hässelby. Numera är cykeln Lindroths främsta motionsredskap.

Artikeln från Riksidrottsmuseets webbplats: www.svenskidrott.se/riksidrottsmuseet
Återges med tillstånd från Riksidrottsmuseet

UIHF:s styrelse m.m. 2000

Ordförande	Inga Löwdin, Tegnérgatan 36 C, 752 27 Uppsala 018-537874
Vice ordförande	Nils Wahlberg, Kamomillgatan 7, 754 47 Uppsala 018-258932 e-post nils.wahlberg@ebox.tninet.se
Sekreterare	Jan Andersson, Wallhof, 740 22 Bälinge 018-358167 e-post wallhofs@wineasy.se
Kassör	Hilding Gullström, Johannesbäcksgatan 36 A, 754 33 Uppsala 018-255104
Klubbmästare/ arkivarie	Hans-Magnus Gauffin, Tiundagatan 53, 752 31 Uppsala 018-543662
Övriga ledamöter	Elsie Ekedahl, Gärdesgatan 2, 193 32 Sigtuna 08-59250583 Rolf Pålbrant, Hösträngsvägen 13, 756 47 Uppsala 018-302573
Adjungerad Norduppland	Birger Lindell, Yvre, Pl 9087, 815 00 Tierp 0293-50038
Adjungerad Roslagen	Göte Persson, Vigelsjövägen 23 B, 761 51 Norrtälje 0176-12140
Adjungerad Västuppland	Rune Jansson, By, 740 47 Harbo 0292-31087
Revisor	Lars-Erik Larsson, Ulvåsa, 740 10 Almunge 0174-260 38
Revisorsersättare	Sune Johansson, Svampvägen 3A, 756 45 Uppsala 018-301337
Valberedning	Ordf. Kerstin Nygren Hjalmar Brantingsgatan 12A 753 27 Uppsala 018-140863, Ragnar Andersson, 018-370343 och Bernt Karlsson, 018-425653

År 2001 är medlemsavgiften 100 kr för privatpersoner, 125 kr för familjer och 150 kr för organisationer. Avgiften sätts in på föreningens postgiro 81 82 34 - 7 eller betalas vid en föreningssammankomst.

DET ÄR MYCKET LÄTT ATT MEDVERKA I MEDLEMSBLADET
"UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN"!

Artiklar kan skrivas ut på papper med laser- eller bläckstråleskrivare
och skickas till mig (eller till Inga).

Också hand- eller skrivmaskinskrivna bidrag är lika välkomna men måste lämnas i god tid
så att jag – eller någon annan – kan hinna renskriva det. Är du osäker – hör av dig!

Kom ihåg – handskrivna manus är lika välkomna som "tryckfärdiga".

Manus på PC-disketter mottas fortfarande mycket gärna.

Kan Du skicka artiklar med e-post så är jag extra tacksam!

Redaktionen behöver bilder, artiklar och uppslag.
Kontakta Inga eller mig om du har material/idéer.

Utan bidrag – inget medlemsblad!

Jan Andersson
Wallhof
740 22 Bälinge

tel 018-358167
070-5419703
e-post wallhofs@wineasy.se

Innehåll i detta medlemsblad

1. Hänt sen sist (Inga Löwdin)
2. Brev från Karl Örsan om Riksidrottsmuseet
3. Komplettering av rapport från Östersundskonferensen (Nils Wahlberg)
4. Den tidiga cykelsporten i Uppsala (Rolf Pålbrant)
- 8 .Idrottsantikariatet (Bernt Karlsson)
- 10 EAI 100 år, fortsättningen (Kurt Pettersson)
13. Från läktarplats; korta SM-terrängen 1940 (Arne P)
- 14 Ett tack till Sigge Bergman (Inga Löwdin)
15. Presentation av Jan Lindroth
16. UIHF:s styrelse
17. Innehållsförteckning
18. Inbjudan till träff med Torsten Lindqvist i samband med årsmötet 27 mars

&

SISU
Uppland
Idrottsutbildarna

***UIHF, SISU och Folkrörelsearkivet
inbjuder till en träff med
olympiske silvermedaljören Torsten Lindqvist
som kåserar över ämnet
”Moderna femkampens historia och min egen”.***

Plats Folkrörelsearkivet, S:t Olofsgatan 15, Uppsala
(vid Stadsbiblioteket)

Tid Tisdagen den 27 mars 2001 kl. 20.00

Lämpligt att parkera på Österplan

**Kl. 19 äger UIHF:s årsmöte rum efter samling och kaffe med dopp kl. 18.30.
Intresserade är välkomna att närvara – och även att bli medlemmar i UIHF!**

Alla hälsas hjärtligt välkomna!

Presentation av UIHF och föreningens medlemsblad ”Uppländska Idrottsminnen”.

***Försäljning av Svenska Idrottshistoriska Föreningens årsböcker för tidigare år.
SVIF:s årsbok ingår i medlemsavgiften i UIHF; år 2001 för enskild person 100:-,
familjemedlem 25:- och förening/organisation 150:-***

UIHF:s postgiro: 81 82 34 - 7